

Ode aan het Landschap – Jessica Skowroneck

Spirituele band met de natuur

Jessica Skowroneck (1989) is opgegroeid in het bosrijke Zweden en voelt zich innig verbonden met de natuur. In haar werk getuigt ze daarvan. Maar uit bezorgdheid heeft ze de afgelopen jaren een betekenislaag aan haar werk toegevoegd. 'Ik neem het in mijn schilderijen nu ook op voor de natuur.'

'Ik schilder tot op heden altijd in mijn atelier, nooit buiten en nooit thuis. Om praktische redenen. Ik werk spontaan, snel en maak nogal grote schildergebaren, dus het wordt altijd een bende als ik bezig ben. Mijn werk ontstaat intuïtief. Ik schilder zonder een vooropgezet plan en schakel tijdens het schilderen mijn verstand bewust uit. Doordat ik op de grond werk en niet aan een ezel, kan ik namelijk niet telkens achteruit stappen om te beoordelen wat ik heb gemaakt. Dat houdt de spanning erin. Het onderwerp is echter vrijwel altijd het landschap: soms herkenbaar, soms slechts als suggestie. De natuur is nu eenmaal mijn inspiratiebron.'

Vervreemding

'Toen ik in 2014 de Koninklijke Prijs voor Vrije Schilderkunst kreeg, zei de jury dat het in mijn werk puur ging om beweging, licht en kleur. Dat is nog steeds zo, maar er is inmiddels toch een factor bijgekomen. Je zou kunnen zeggen dat mijn werk inmiddels ook enigszins geëngageerd is.'

Van mijn tweede tot mijn twaalfde woonde ik in Zweden, aan de rand van de bossen. Daardoor is de natuur voor mij iets heel vanzelfsprekends. Ze maakt deel uit van mij. Of beter gezegd: ik maak deel uit van de natuur. Net als wij allemaal uiteraard. Maar waar het mij om gaat, is dat we dat besef kwijtgeraakt zijn. Met onze ideeën over maakbaarheid, onze behoefte aan controle en het grote vertrouwen in technologie hebben we ons van de natuur vervreemd. We denken dat we er los van staan, dat we er macht over hebben. Maar we kunnen er niet omheen dat we gewoon dieren zijn, al realiseren we ons dat eigenlijk niet meer. Daarom doen we ook van die rare dingen, zoals het eindeloos uitstellen van de dood. Ik denk veel over dit soort dingen na de laatste tijd.'

Eenheid

'Als schilder probeer ik een vertaalslag te maken van alle zintuiglijke ervaringen die ik in de natuur opdoe. Ik hoop dat de toeschouwer daar iets van meekrijgt en er bij hem een gevoel van eenheid met de natuur ontstaat. Dat gaat dan wel via een omweg, want ik maak geen activistische kunst. Ik ben geen dominee met een boodschap, maar een schilder met een visie. Ik hoop dat mensen zich door mijn werk gaan bezinnen op hoe we ons verhouden tot de natuur, dat we iets aan onze opstelling moeten wijzigen, dat we de natuur niet langer aan banden leggen. Ze kan namelijk heel goed voor zichzelf zorgen, maar daar moeten we wel weer op leren vertrouwen.'